

πατρικὴν ἐστὶν. Αὐτὸ τοῦτο μοὶ εἶπε τότε καὶ ἡ τίονετο καὶ ἡμῖν ἐλευθερά ὡς ὁ ἀήρ. Τὶ ἡδονάμην
ἀδελφὴ μου ἀποχωρίζομένη καὶ ἐγκαταλείπουσά με πατήσω πλείοτερον ;

Ἐυτυχὴς ! Τὶ εἶναι λοιπὸν αὐτῇ ἡ εὐτυχία ;
Μεταξὺ τῶν ὑποτρόφων νεανίδων ὑπῆρχε καὶ ἡ
θυγάτηρ τοῦ Βαρώνος Δε-Στερμάν, τὴν ὁποῖαν ἀμέσως
ἡγάπησα· αὐτὴ ἦτο μὲν πνευματώδης καὶ φαντασίας ἀτά-
κτου, πλὴν ἐντελὲς ἀγαθὴ καὶ τιμίαι. Ἐκαθήμην ἡμέρας
δολιχῆρους προσέχουσα εἰς αὐτὴν, διηγουμένην τὰ διαι-
ρησολήματά της. Ἐγὼ εἶχον ἐπίσης ζωρὰν φαντα-
σίαν, καὶ αἱ συνδιαλέξεις αὐτὰ ἐκαρποφόρησαν εἰς τὸ
μέλλον. Ἐν τούτοις ἡ Κυρία Στερμάν, μὲ προειδο-
ποίησε περὶ τῆς μὴ ἀληθείας τῶν χιμαιρῶν της.

Μετ' ὀλίγον, Κυρία, μοὶ εἶπε, θέλετε μάθειτε ὅτι ὁ
κόσμος δὲν εἶναι τοιοῦτος ὣς ἐγὼ τὸν νομίζω, διότι
ἐνθουσιῶσα καὶ προκατειλημμένη ὑπὸ τῆς φαντασίας
ἐκλαμβάνω αὐτὸν τοιοῦτον. Προσπαθήσατε νὰ τὸν
ἐξετάσῃτε ἀκριβέστερον, καὶ θέλετε κατασταθῇ εὐτυ-
χεστέρα, πρὸ πάντων δὲ θέλετε γίνεαι πλέον εὐκατά-
ληπτος εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἀφοῦ ἐπέισθον εἰς τοῦτο, παρεδιδόμην ἀνεξαιρέτως
τὰς γνώμας τῆς φίλης μου. Ἐζήτησα εἰς ἰδανικόν τινα
κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ καὶ ἐγὼ εἰμεθα οἱ μόνοι
κάτοικοι. Ἀπέφυγον τὰς συναναστροφὰς τῶν λοιπῶν
δημηλίκων μου, καὶ ἠγαπιστοῦμην νὰ διατρίβω
δολιχῆρους ὥρας εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς ὑπ' αὐτῆς
ἀναγινωσκομένης Νέας Ἐλοΐζης, πρὸ πάντων δὲ
μυθιστορημάτων τινῶν, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσει αὐτὴ
μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας. Ἡ διευθυντορία τοῦ παρθε-
ναγωγείου ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ, αἱ δὲ ἄλλαι
νέαι συναναστρέφοντο μετ' αὐτῆς, καὶ τοιοῦτοτρόπως
αἱ ἐπικίνδυνοι αὐταὶ συνδιαλέξεις ἔμενον ἀγνωστοὶ εἰς
ὅλους.

Ἡ Κυρία Στερμάν ἀπέθανεν, ὅτε ἦγον ἐγὼ τὸ
δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, καὶ μοὶ ἐδώ-
ρησε μυστικῶς τὴν βιβλιοθήκην της, συγχειμένην ἐκ
τινῶν βιβλίων καὶ χειρογράφων, ἅτινα ἔλαβον μετ'
ἐμοῦ ὅτε ἐξῆλθον τοῦ παρθεναγωγείου· αὕτη ἦτον ἡ
μόνη ἀνάγκη μου. Περιέμενον ἀνυπομονῶς τὴν
στιγμὴν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κόσμον, τὸν
ὁποῖον ἐγὼ ἐφανταζόμην τόσον ὥραϊον· δὲν τὸν ἐγνώ-
ρισα ποσῶς.

Κατὰ πρῶτον, ἀντὶ νὰ ἐπιτρέψωσι νὰ ἐρασθῇ ἡ
καρδία μου καὶ νὰ ἐκλέξω ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἔμελ-
λεν νὰ νυμφευθῶ, ἡ οἰκογένειά μου παρουσίασε τὸν
Μαρκέσιον Δε-Νερβίλ, λέγουσα πρὸς ἐμέ, ὅτι ὁ γά-
μος μας ἦτον ἤδη ἀποφασισμένος, καὶ ὅτι εἶχε καλὸν
ὄνομα, ἀπειράριθμα πλοῦτη καὶ μεγάλην ὑπόληψιν,
διὸ μοὶ ἤρμοζε θαυμασίως. Μόλις ἐτόλμησα νὰ κάμω
πρὸς αὐτοὺς παρατηρήσεις τινὰς, καὶ εὐθὺς μὲ ἐνε-
παίξαν, μὲ εἶπον μωρὰν, καὶ ὅλους ἐξεπλάγην εὐρε-
θεῖσα ὑπανδρὸς, χωρὶς νὰ ἐνοήσω σχεδὸν πῶς τοῦτο συνέβη. Ὁ
σὺζυγὸς μου ἦτο τεσσαρακοντούτης, ὑπῆρξε ποτὲ ὡ-
ραῖος, τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐφρόνει, ὅτι ἦτον εἰσέτι. Ἀν-
θρωπος μικροῦ πνύματος καὶ ὀλίγων γνώσεων, εἶχε
ψυχρότατον τὸν χαρακτήρα. Ποτὲ δὲν μὲ ἡγάπησε,
καὶ ὅμως μὲ ἔλεγον εὐτυχῇ, διότι ποτὲ δὲν μοὶ ἦσαν

Πάντοτε ἐφανταζόμην, ὅτι κατ'ὅσον λαμπρότη-
ναν· ὁ γὰρ οὗτος ἦτο πολὺ ἄνθρωπος, καὶ ἕκαστος ἐξ
αὐτῶν διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ἥτις τῷ ἐφάνηκε
ραιότερα. Ἦσαν ἐξωγραφημένοι ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν
μυρία διάφοροι ἐπιγραφαὶ, ἐμβλήματα παντὸς εἴδους
αἱ μὲν ἦσαν ἐστεμμέναι μὲ διαφάνειαν, αἱ δὲ μὲ
ἄλλῃ πῶς νὰ διαβῇ τις αὐτάς τὰς θύρας ; Περὶ
λῆξι· κατατρίβωμεν τὴν ζωὴν μας, κρούοντες ἐν
ἄλλοτε προσκολλώμεθα εἰς μίαν μόνην. Μετὰ πολλὰ
προσπαθείας αὕτη ἀνοίγετο ὀλίγον, πνευμάτι σαρκί-
στικόν μᾶς ἐδείκνυε τὸν Θεὸν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐκ
θυμοῦμεν τόσω περιπαθῶς νὰ πλησιάσωμεν τέλος μὲ
ἀπεδίωκε, καὶ εἰμῶθα πλέον μεμακρυσμένοι ἢ πρὸ
ρον. Τοιαύτη τις ἦτον ἡ εἰμαρμένη μου ! Ἡ αὐτὴ
δὲ ἐμὲ ἦτον ὁ ἔρω, δὲν ἐνόουν τίποτε ἄλλο, ἢ
τοῦτο μόνον μοὶ ἔλλειπεν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξήλ-
τούται τῆς φαντασίας μου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀρχὴν
γάμου μου βαθύ τι αἰσθημα πρὸς τὰ χρέη μου
πασχοῖ μὲν διὰ τὴν ἀπομώνωσίν μου. πλὴν ὑπερ-
ταύτην γενναίως, διότι ὅλα τὰ ἀγαθὰ μὲ περιέκυλιν
καὶ ὅλα τὰ ἀπερρίπτον. Πρέπει βεβαίως νὰ τὸ ἐκ-
βραδύτερον τὸ αἰσθημα τοῦτο τοῦ χρέους ἐξηπά-
σῃ ὑπεχώρουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων μου, ἐπέμ-
καρδίαν νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, καὶ ἀπεφάρησα νὰ τὴν ζη-
τήσω.

Εἶχε συμβῇ ἐν ἐμοὶ παράδοξός τις στάσις ἐκ
τῶν χιμαιρῶν, ἀνθρωπίνων τινα ἀγνωστον, περὶ
ὁποῖον οὐδὲν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὁμοιάζειν. Ἐθε-
πέρει ἐμοῦ καὶ ἐμειδίων ὑπὸ οἴκου, παραβάλλουσα
τὸν μὲ ἐκείνους τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην ἀπῆ-
Ἄλλοτε κατ' ὀλίγον οἱ διαλογισμοὶ μου προσπλή-
ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἡγάπων ἐξ ὅλης ψυχῆς, κατέστη
ῶς τοῦ μυθιστορηματικοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ ἤμην
ρωϊ. Ἐγραφον καὶ ὠμίλουν πρὸς αὐτὸν, τὸν
θετον ἀσθενῇ καὶ ζηλότυπον. Ἐφανταζόμην αὐτὸν
ταβαίνοντα εἰς τὴν μάχην, εὐρισκόμενον εἰς κινδύ-
καὶ ἰθυσιαζόμην δι' αὐτόν. Ἐπεισα δὲ συναπαντῆ-
πάλιν. Εἶχον ἀνεξάλειπτους τινὰς στιγμὰς εὐτυ-
διότι διέκρινε τὸσον εὐνοικῶς πρὸς ἐμέ ! Εἰς τὴν
σμον μὲ παρηκολούθει, ἐπρόσθετον πολὺ εἰς ὅλα τὰ
βήματά μου διὰ νὰ μὴ τὸν βλαψῶ εἰς τίποτε. Τὸ
σέφειρον τὰς ἐπιτυχίας μου, ἐθυσίαζον δι' αὐτόν τὰς
ριστοτέρας ὀρέξεις μου. Ἦτον ἀληθὲς μυθιστο-
Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τρία ἐτη
ρακτὴρ μου τὸ συνηθάνθη, δὲν μὲ ἐγνώριζον
καὶ ἐδυσσεύοντο πάντες διὰ τὴν μεταβολήν
ταύτην, τοὺς ἄφρονες νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἤθελεν
ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ τούτου.

Ἦμην εἰκοσιπενταετής, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ
ψῶ ἕνα μῆνα ἐνταῦθα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφου
ὁ ἐραστής μου δὲν μὲ ἠκολούθησεν, ἦτον ἀπῶ-
τότε ὁ χωρισμός. Ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἐγένετο εἰς ἐμὲ
παισθητῶς ἀνυπόφορος, ἀνεστέναζον διὰ τὴν ἐπι-
τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἡ ἀναχώρησις μου εἶχε
χε προσδιορισθῇ διὰ τὴν αὔριον, ὅτε ὁ ἀμαρ-
μοὶ ἐνήγγειλεν, τότε ἡ ἀμαρτία μου εἶχε συντηρη-